

ПЕТЪР ЛЬОЧЕВ
ТЪРСЕТЕ ФАРАОНА!

chitanka.info

— Нищо не разбирам, това е цяла фантазмагория! — каза Томас Дрейк, като препрочиташе за не знам кой път заповедта от космическия център. — Колапсари, антиколапсари, черни и бели дупки във Вселената и... в добавък — експедиция в древния Египет. Значи, все пак, оказа се, че „машината на времето“ е възможна.

Томас Дрейк беше командир на космическия кораб, чието предназначение досега бе забулвано с тайна. Неговият пръв помощник Хари Дайсън поглади замислено брадичката си.

— Теоретическите въпроси не са за нашите глави, старо момче, ние с теб сме обикновени космонавти и знаем само да управляваме корабите. Впрочем, аз бях подочул нещо, че в Съветския съюз и у нас в Америка се правят някакви изследвания от колосална важност, но... само толкова. Може би нашият бъдещ пасажер ще ни обясни повече?

Той погледна очаквателно към бледия мъж с двата чифта очила, седнал мирно в креслото до прозореца в стаята на космонавтите. Оттук се откриваше широк изглед към космодрума и хангарите. В далечината синееха Алеганските планини.

Джералд Смит се размърда в креслото, поправи очилата си и погледна двамата звездни щурмани с удивление.

— Нима нищо не са ви обяснили? Идиоти! Преди време съветският учен Кардашов разви една смела и фантастична на пръв поглед идея за пътуване в миналото и бъдещето, чрез използване странните свойства на гравитационните колапси. Става дума за парадокса с времето. Космонавтите, които биха се спускали към колапсара (свиващият се космически обект — звезда или дори галактика), пътуват само части от секундата, а за външния наблюдател те потъват безкрайно дълго време. Преминавайки около границата на гравитационния радиус, те попадат в областта на антиколапсар и навлизат в друг пространствено-временен свят. Така може да се преминава от миналото в бъдещето и обратно. На времето това изглеждаше луда идея, но последните изчисления и изследвания доказаха, че е възможна. Вие сигурно сте чули за изпратените сонди към колапсарите, които са особено опасни райони за космонавигацията?

Двамата щурмани кимнаха утвърдително.

— Там очаквахме да открием някакви „фарове“, построени от свръхцивилизации — продължи Смит. — За съжаление, нямаше

такива. И сред учените вече надделява мнението, че е била права теорията за случайния произход на живота на Земята. Вие кои планети от нашата Слънчева система сте посетили?

Хари, който се бе заел да прави самолетчета от хляб, каза в скоропоговорка:

— Марс, Венера, Меркурий, Сатурн...

— Сами знаете. Но изглежда, не само Слънчевата система, която огледахме добре, е безплодна и мъртва, но и цялата наша галактика. Може би сме сами и в цялата позната ни Вселена. За какво са ни тогава пътуванията до другите звезди. Щом установихме, че дори и Тау от „Кит“, нашата най-голяма надежда, също е мъртва, и най-запалилите клюмнаха. Тъжно, но факт. Остана ни само нашата Земя. Тогава решихме да се предприемат тези пътувания в миналото. По взаимно споразумение съветски учени и космонавти ще посетят на първо време Асировавилония, а ние — Египет.

— Вие сте историк? — запита Дрейк.

— В добавък и лингвист по древни езици — отвърна мистър Джералд.

— И коя ще бъде главната цел на пътуването ни? — заинтересува се Дрейк като се вгледа в големия златен пръстен на ръката на събеседника си. — А може да отмъкнем и някоя и друга скъпоценност?

Историкът се усмихна пресилено.

— Не е изключено в бъдеще да установим търговски връзки с хората от миналите епохи. Засега, обаче, това не е разрешено. Мисля, че в заповедта е упоменато, че без мое съгласие там няма да предприемате никакви действия.

Двамата щурмани се спогледаха и кимнаха с глава. Хари довърши самолетчето си от хляб и го оглеждаше със задоволство.

— Надявам се, че курсовете за изучаване на древно-египетски език по време на сън ще минат успешно. И така, на работа, приятели, и скоро... на път! — завърши мистър Джералд.

* * *

Космическият кораб спря на пет хиляди метра височина в синьото безоблачно небе на Египет. Джералд Смит нетърпеливо се

надвеси над далекогледната тръба и я насочи надолу, там, където реката Нил се виеше като жълтеникава нишка.

— Още не мога да повярвам, че всичко това е възможно — каза Хари Дайсън. — Бас държа, че като слезем долу ще видим познатия ни Кайро с джамията Ал-Азхар, с тесните улички на търговците с червени фесове...

Томас Дрейк запали пура и като блъвна кълбо пушек каза:

— А ти забравяш, стари, че до тук прелетяхме над Европа и никъде не зърнахме нито следа от големите, така познати ни градове. Това бе Европа отпреди 4000 години.

— Тихо! — извика Джералд Смит. — Край Нил има някакво тържество, сигурно там присъствува и фараонът. Време е да слизаме.

Бреговете на свещената река бяха почернели от народ. В голяма позлатена ладия, под розов балдахин, седеше сам фараонът. Млади, мургави нубийки му вееха прохлада с огромни ветрило от щраусови пера. Жреците извършваха ритуалния обред по случай разливането на водите и дрезгаво пееха тържествения химн:

„О, Нил, ти, който даваш живот на Египет...“

Спускането на кораба, както се надяваше Джералд Смит, не предизвика паника. Хората повярваха, че боговете са дошли да почетат с присъствието си тържеството и паднаха ничком. Само жреците малко се посмутиха и прекъснаха химна, а фараонът гледаше слисано към неочакваните си небесни роднини, които в доста странно облекло се отправиха към него. Смит побърза тактично да му обясни, че те са само пратеници на боговете и помоли за гостоприемство. Друго обяснение на посещението им той не можеше да даде. Никой не би го разбрал. После Дрейк се върна на кораба, а историкът даде нареждане тържеството да продължи и трескаво завъртя кинокамерата. Случаят бе добре дошъл за него. Гледката бе великолепна — нилският разлив, пъстрото множество, зелените горички от палми и сикомори, украсените с барелефи пирамиди, чиито позлатени върхове проблясваха на слънцето. Хората биеха барабани, свиреха на арфи и лютни, хвърляха във водата цветя. Въздухът бе свеж и прозрачен, носеха се странни благоухания.

Хари отвори една бутилка с уиски и почерпи фараона и приближените му. Фараонът хареса напитката, а Хари — египтянките и особено височайшата съпруга — чудно красивата Нефер. Неговите

златисти коси бяха направили гръмотевично впечатление на жените и те гледаха като омагьосани божествения пратеник. А колкото се отнася до Нефер, аметистовите ѝ очи бяха пълни с обещания. Само отначало сред дивните аромати Хари не можеше да разбере откъде се прокрадва някакво отвратително зловоние. После разбра — то идеше от устата на фараона. Всичките зъби на царствения му събеседник бяха развалени и му причиняваха нетърпимо страдание. Уискито някак го бе облекчило и той постоянно протягаше ръка към бутилката.

След церемониите слязоха на брега и потеглиха към близкия Мемфис. Пътят им водеше между два реда бронзови ибиси, котки и крокодили и гигантски алабастрови статуи на богове и фараони. По пясъчната алея край тях пробягваха ихневмони, лазеха свещени скарабеи. Пристигнал веднъж в двореца, Джералд бързо се сприятели с жреците, подари им някои дреболии, като електрическо фенерче, бинокъл и компас и така ги спечели за каузата на своята мисия. А фараонът не искаше да се отдели от Хари и при втората бутилка усилено го разпитваше за страната на боговете. Имат ли там лек за зъбите му, има ли жени с такива сини очи и златни коси като неговите. Всички жени тук, включително и съпругата му Нефер, му бяха вече омръзнали. Хари му разказа, че боговете си живеят весело и си имат интересни увеселителни заведения, при тях винаги има в изобилие уиски, а жени още повече. Стига човек да разполага с повече злато и скъпоценности. За илюстрация му пусна малко джазова музика от джобния си магнетофон. Научи го да пуши пури. И ето, фараонът закопня за далечната страна на боговете, а Хари — за фараонската неограничена власт, за египтянките и за Нефер с чудните аметистови очи. Все по-често той и фараонът започнаха да се усамотяват, водеха тайни разговори.

* * *

Председателят на комисията по изпращането на тримата космонавти в древния Египет, професор Уолтър Кленси, тъкмо приключваше съвещанието. Тръгването бе определено за следващия ден и той нареди да извикат Джералд Смит и двамата пилоти, за да им

даде последни инструкции. Не след много при него въведоха Смит и Томас Дрейк. Като ги видя, Уолтър възкликна:

— Но вие чудесно сте се татуирали, имате истински египетски тен. Идеята ви е добра. Е, как, готови ли сте за път?

Джералд Смит изглеждаше смутен.

— Тук има някаква грешка — смутолеви той — Ние вече се завърнахме.

— Как така сте се завърнали! Шегобиецо! Та ние не сме дори написали заповедта за тръгването.

— Зная — каза историкът, — видях календара и разбрах. Звучи наистина парадоксално, но вие ни изпратихте на космодрума, а ние прекарахме един месец в Египет и на отиване и връщане общо около една година в космоса. Навсякъде тук срещаме само учудени муцуни. Изглежда мистър Дрейк нещо е обърнал по време на престоите ни в колапсарите и антиколапсарите.

— А къде е Хари Дайсън? — запита професор Кленси, като стрелна с очи смутено пристъпващия от крак на крак Дрейк.

— Изчезна — каза командирът на кораба. — След като кацнахме, той се измъкна нанякъде и досега не съм го видял. През целия ни обратен път той бе болен и лежа в кабината си.

— Обърнал е някаква каша и е избягал, за да откачи наказанието — промърмори Кленси. — Това негово проклето уиски! И така, вие твърдите, че наистина сте били в Египет?

— За доказателство носим много снимки и филми — каза историкът.

— Добре, ще ги прегледаме. Ами ако се бяхте завърнали, преди още корабът ви да бъде построен? Хубава каша щяхме да забъркаме. Трябваше да ви връщаме обратно, за да дойдете в по-подходящ срок. Сега някак ще я оправим. Но... горя от любопитство. Да прием по едно кафе, а?

Докато им поднасяха ароматичната напитка Смит използва да попита професора по един въпрос, който го вълнуваше.

— Разбира се, професоре, че можем да проникваме в миналото. А как стои въпросът с бъдещето? Може и има някакъв таван и... от там нашата грешка?

— Аз бих предпочел такова пътуване — додаде Дрейк — веднага бих изгърчал в най-близката библиотека и бих видял бъдещите

печеливши билети от всички лотарии.

Кленси се засмя.

— Това няма да може да стане, драги приятели. Оказва се, че положението не е както в книгата на Айзък Азимов — „Краят на вечността“. Бъдещето въобще не съществува. Поне в нашата метagalактика, откакто се е създала преди 10 милиарда години и в нея е потекло времето. Нашето поколение се намира по гребена на най-предната вълна. Ако все пак времето се е разляло малко и преди нас, то ще е до някакви си дни или седмици, и може би това обяснява някои случаи на телепатия и ясновидство. А може би потокът на времето още не е надминал нашето поколение. Това тепърва ще доизясним. А сега, разказвайте!

* * *

След няколко дни Джералд Смит и Уолтър Кленси водеха поверителен разговор. Въпреки най-щателните търсения Хари Дайсън не бе открит. А във вестниците нашумя случаят със скандала в един от нюйоркските барове. Някакъв мургав непознат мъж бе раздавал на танцуващите древноегипетски статуетки с неоценима стойност. Самият той имал изкуствени златни челюсти. При опита на полицията да установи самоличността му, той избягал и се укрил в неизвестна посока. Шокиран от случая и измъчван от съмнения, Смит бе направил справка и се оказа, че един зъболекар бе правил такива челюсти на богат чужденец, с отвратителен дъх на устата.

— А вие мислите, че това е фараонът? — попита Кленси учуден.
— А какви други факти можете да добавите?

— На първо място характерът на Хари — каза историкът. — Научих че е страдал от манията за величие. А в живота си винаги е бил наказван и унижаван, главно за разни женски истории. Никога не е могъл да прогресира повече от помощник-щурман. Представям си как го е замаяла възможността да стане фараон. Не случайно ми се стори, че с оня царствен пуяк нещо съзаклятничеха.

— А Дрейк? Нима го е прикривал? И защо?

— Хъм! Какъвто си е сребролюбец, сигурно са му подхвърлили някоя торбичка злато. Вече дори си купи вила във Флорида. Затова и са

измислили уловката с болестта на Хари. Но по първия въпрос. Ще ви моля да направите справка за мумията на нашия фараон. Интересуват ме неговите челюсти.

— Как! И вие питате за това? Моят най-добър ученик! — възкликна професорът. — Но нали именно този фараон е най-яркото доказателство, че в Древния Египет отлично са владеели изкуството за пломбиране на зъби.

— Искате да кажете, че зъбите му са на място?

— Идеално запазени.

— Но, професоре, вие сами ми четохте лекцията за беззъбия фараон, т.е. нашият — тихо каза историкът.

— Нищо подобно. Забравили сте. Обратно, аз имам дисертация за зъболекарското изкуство в древния Египет.

— Ясно — каза Смит. — Сега аз съм единственият човек на земното кълбо, който знае истината. Но и вие сте единственият, който може да ме разбере и да ми повярва. В гробницата, скъпи ми професора, е не друг, а нашият Хари. Ето и други доказателства за това. Научих, че археолозите са изкопали в Египет фигури на гълъби, които могат да летят с помощта на топъл въздух. Открил са и идеални гръмоотводи, и дори отлично запазена конструкция на безмоторен самолет...

— Вие ме плашите, Джералд!

— Трябва да се действа бързо, професоре. Трябва да търсим и намерим незабавно фараона и да върнем тук Хари. Преди в някоя пирамида да се открие и цял моторен самолет. Той е майсторът на такива неща и кой знае какво още е направил само и само да блесне в очите на прекрасната Нефер.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
10/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.